

การดำเนินการวิจัย

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้น ป.โท
 ป.กศ. ปีที่ 2 ในวิทยาลัยครูต่าง ๆ ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค มีจำนวนนักศึกษา ดัง
 ปรากฏในตาราง

ตารางที่ 1 จำนวนนักศึกษาที่ใช้เป็นตัวอย่างประชากร

วิทยาลัยครู	จำนวนนักศึกษา		รวม
	ชาย	หญิง	
วิทยาลัยครูธนบุรี	49	41	90
วิทยาลัยครูจันทระเกษม	25	65	90
วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม	61	39	100
วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์	47	53	100

ในการวิจัยครั้งนี้ได้แยกตัวอย่างประชากรออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

- ก. กลุ่มที่อยู่ในวิทยาลัยครูส่วนกลาง ชาย 74 คน หญิง 106 คน กลุ่มที่อยู่ในวิทยาลัยส่วนภูมิภาค ชาย 108 คน หญิง 92 คน
- ข. กลุ่มที่เป็นนักศึกษาชายทั้งหมด 182 คน นักศึกษาหญิง 198 คน

เกณฑ์ในการเลือกคำ¹ มีหลักในการพิจารณาดังต่อไปนี้

1. เลือกคำที่มีประโยชน์สำหรับนักศึกษาที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน
2. เลือกคำจากแบบเรียน ซึ่งไม่ทราบว่าค่าเหล่านั้นมีความสำคัญในสังคมมากน้อยเพียงใด จึงต้องหาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบนั้น
3. เลือกคำที่นักศึกษาสนใจและเหมาะสมกับความสามารถ
4. เลือกคำที่มีความหมายยากพอสมควร โดยผ่านการวิเคราะห์ทางสถิติมาแล้ว
5. เลือกคำที่มีระดับความยากจาก 14-80% รายละเอียดของความยากประมาณ 50% จึงจะทำให้การกระจายของคะแนนใกล้เคียงกับการกระจายแบบโค้งปกติ

1. การเลือกคำขั้นที่ 1 ผู้วิจัยได้รวบรวมคำที่น่าสนใจได้ประมาณ 700 คำ แบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

ก. คำที่มีความหมายโดยตรง ประมาณ 350 คำ

ข. คำที่มีความหมายโดยนัย ประมาณ 350 คำ

1.1 ผู้วิจัยได้ส่งแบบสำรวจความสนใจคำทั้ง 2 ประเภทนี้ไปยังนักศึกษาวิทยาลัยครูชั้นปีที่ 2 จำนวน 100 คน ให้นักศึกษาเลือกคำที่ต้องการลงในช่อง ซึ่งจะบอกน้ำหนักความสำคัญของคำ (ดูในภาคผนวกประกอบ) เกณฑ์ที่ให้นักศึกษาเลือกคำมีดังนี้

1.1.1 เลือกคำที่เห็นว่าสำคัญที่สุดสำหรับตน

1.1.2 เลือกคำที่นักศึกษายากทราบความหมายมากที่สุด

1.1.3 คำที่นักศึกษาเห็นว่าใช้บ่อย ๆ ในชีวิตประจำวันหรือสื่อมวลชนต่าง ๆ

1.1.4 คำที่นักศึกษาเห็นว่าสมควรที่จะรู้ความหมายที่แท้จริงเพื่อนำไปใช้ให้ข้อเขียนของตนชัดเจนและมีประสิทธิภาพสูง

¹

Harry A. Green ; Albert N. Torgenson, and J. Raymond Gerberick, Measurement and Evaluation in the Secondary School (New York: David McKay Co. 1962), p. 44I.

1.2 เก็บรวบรวมคำจากหนังสือต่าง ๆ ตลอดจน หนังสือพิมพ์ เอกสาร และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ

1.3 รวบรวมคำจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 คัดเลือก คำที่นักศึกษา มักใช้เพื่อความหมายบ่อย ๆ และดูความยากง่ายของคำประกอบการพิจารณาด้วย

1.4 รวบรวมคำจากหนังสือรวมศัพท์บัญญัติของคณะกรรมการบัญญัติศัพท์²

1.5 รวบรวมคำศัพท์วิชาการศึกษาที่นักศึกษาควทราบความหมายจากหนังสือ ประมวลศัพท์ทางการศึกษา³

2. การเลือกคำชั้นที่ 2

2.1 นำคำที่นักศึกษาเลือกไว้แล้วมาวิเคราะห์ทางสถิติ พิจารณาคำที่นักศึกษา เลือกมากที่สุด เรียงคะแนนจากมากไปหาน้อย

2.2 นำคำที่เรียงลำดับคะแนนไว้แล้วมาจำนวนเท่า ๆ กัน เพื่อสร้างแบบ ทดสอบทดลอง

2.3 จำนวนคำ

2.3.1 แบบทดสอบทดลอง นำคำที่คัดเลือกไว้มาสร้างเป็นข้อทดสอบ ซึ่งมีทั้งแบบทดสอบคำที่มีความหมายโดยตรงและคำที่มีความหมายโดยนัย ประเภทย่อย 75 คำ รวมทั้งคำที่ผู้วิจัยได้เพิ่มเติมแล้วประเภทย่อย 15 คำ โดยเฉพาะคำซึ่งพบเห็นอยู่เสมอในชีวิตประจำวันหรือในสื่อมวลชน และมีความสำคัญที่ตรงทราบความหมายที่ถูกต้องในการสื่อ-ความเข้าใจ มิฉะนั้นจะทำให้เกิดความเข้าใจผิดในการใช้ภาษาได้

2.3.2 แบบทดสอบจริง ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบทดลองไปทดสอบเพื่อ หาข้อบกพร่องแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น เพื่อให้แบบทดสอบมีคุณภาพเชื่อถือได้ หลังจาก

² ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรม พระเจ้าวรวงศ์เธอกรมหมื่น, บัญญัติศัพท์, คณะ-กรรมการบัญญัติศัพท์ (พระนคร : โรงพิมพ์ท่าพระจันทร์, 2499.)

³ หน่วยห้องสมุด, ประมวลศัพท์บัญญัติวิชาการศึกษา, ศูนย์วัสดุการศึกษา กรม วิชาการ (พระนคร : ครูสภา, 2515.)

ทดลองใช้แบบทดสอบทั้ง 2 ครั้งแล้ว เหลือจำนวนคำที่เป็นแบบทดสอบจริงประเภทละ 60 คำ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การสร้างแบบทดสอบ ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบขึ้น 2 แบบ คือ

1.1 ชุดที่ 1 คำที่มีความหมายโดยตรง ให้นักศึกษาพิจารณาเลือกความหมายของคำที่ถูกท้องที่สุดเพียงข้อเดียว มีจำนวน 60 คำ เรียงลำดับคะแนนความสนใจจากมากที่สุดไปหาน้อยตามลำดับ คือ

1. ประชาธิปไตย	13. ไซสือ	25. ทรรราชย์	37. ซากก
2. จักรวรรดินิยม	14. อนุเฉท	26. นิตินัย	38. ยุทธศาสตร์
3. ทรรกศาสตร์	15. จารชน	27. ทราสิน	39. ปัจฉิมลิขิต
4. ก่าแพงภาณี	16. ปรามาส	28. สังคมนิยม	40. เอกัตบุคคล
5. ฉันทาคติ	17. โศทหลง	29. เอกตัตตะ	41. ปรักฎา
6. อายคนะ	18. กระสวน	30. กานิยม	42. กุณวุฒิ
7. แซยิก	19. ทงฉิน	31. สักคินา	43. เเชิงอรรด
8. อายุรแพทย์	20. อานารยชน	32. นายทุน	44. บริกรรม
9. สุขุมคัมภีรภาพ	21. ไวยาวจักร	33. สมัชชา	45. โศกนาฎกรรม
10. กอรปชั้น	22. นวกรรม	34. นิเทศ	46. สูจิตร์
11. อาพะนำ	23. เซารัต	35. บริบท	
12. กุษณี	24. ปถิธาน	36. อารยชน	

คำที่เพิ่มเติม คือ

1. เงินเพื่อ	5. ภาพพจน์	9. บำเหน็จ	13. เสถียรภาพ
2. วิจารณญาณ	6. ปฏิรูป	10. บรรณาธิการ	14. วิทยากร
3. สวัสดิภาพ	7. แม่เจียะ	11. สื่อสารมวลชน	
4. มาตรการ	8. มหกรรม	12. อุดมคติ	

1.2 ชุดที่ 2 คำที่มีความหมายโดยนัย ให้นักศึกษาพิจารณาเลือกความหมายของคำที่ถูกท้องที่สุดเพียงข้อเดียว มีจำนวน 60 คำ เรียงลำดับคะแนนความสนใจมากที่สุด

ไปหาน้อยตามลำดับ คือ

1. โอ้เอวีหารราย	13. ทะลุกลางปล้อง	25. น้ำรดหัวตอ	37. หมาหางคว้น
2. กระจุกกระจิก	14. ตาลยอกคว้น	26. ปลดแอก	38. เหวียงแห
3. เบาะแส	15. กระจายชาเคี้ยว	27. วัวลุ่มต้น	39. กินนอกกินใน
4. ตลาคมึก	16. กินแถว	28. ศาลเตี้ย	40. ขวานผ่าซาก
5. กระจอกกระจิว	17. ขบเขาะ	29. สองนม	41. ชันคาน
6. ไซในหิน	18. ชันหม้อ	30. เสือกระตาศ	42. หนองหนังสื่อ
7. จุกกรีน	19. บิดตะกุก	31. เก็บตก	43. ตาเป็นสับ-
8. เชือกไก่ให้ลิงดู	20. กระจอกทองพระโรง	32. เด็กบัวไม่ไวโย	ประก
9. หน้าหน้าไฟ	21. จมไม่ลง	33. ไม้หลักปักเลน	44. ศึกนอก
10. หน้าปากดอก	22. ชินกลาง	34. ร้อนวิชา	45. นกรู
11. หมาหยอกไก่	23. ยามห่อใหญ่	35. ลิ่นทอง	46. ปัดแข่งปัดชา
12. เอาปูนหมายหัว	24. ลูกไล่	36. ไปตามเพลง	

คำที่เพิ่มเติม คือ

1. หังทวน	6. เสือทิว	11. ลอยแพ
2. โยนกลอง	7. หน้าเลือด	12. สวมหัวโชน
3. คลื่นไต้หน้า	8. แปกสาแทรก	13. น้ำเนา
4. กินแกงร้อน	9. เสือนอนกิน	14. ไม้นาม
5. เล่นกับไฟ	10. ปีนเกลียว	

1.3 ส่วนประกอบอื่น ๆ ที่ใช้ในการทดสอบ คือ

ก. คำชี้แจงเกี่ยวกับการทดสอบซึ่งผู้วิจัยชี้แจงให้นักศึกษาเข้าใจอย่าง

ละเอียดก่อนทดสอบ

ข. แบบสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับผู้สอบ เช่น ชื่อสกุล, ชั้น, ที่อยู่,

เพศ, สถานศึกษา ฯลฯ

ค. กระจายคำตอบ ชนิด 5 ตัวเลือก มีจำนวน 150 ข้อ

2. การศึกษาหลักการสร้างแบบทดสอบความเข้าใจ ก่อนสร้างแบบทดสอบผู้วิจัย ศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับแบบทดสอบ ดังนี้

2.1 ศึกษาเกี่ยวกับคำจำกัดความและขอบเขตของแบบทดสอบวัดความเข้าใจ จากหนังสือเทคนิคการวัดผล ของชวาล แพทย์กุล⁴ นิยามไว้ว่า ความเข้าใจ คือ ความสามารถในการตัดแปลงแล้วแปลและย่นย่อรวมกัน คำถามประเภทที่มีวัตถุประสงค์ที่จะสอบวัดว่า นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญจากบรรดาการสื่อสารติดต่อกันทั้งปวงได้หรือไม่ สื่อการติดต่อกันอาจทำได้หลายวิธีตั้งแต่การพูด การเขียน ทั้งที่เป็นภาษาหรือสัญลักษณ์จนถึงรูปธรรม นามธรรมได้ เด็กที่มีความเข้าใจสูงย่อมสามารถแปลเจตนาและรู้ความหมายของเรื่องราวต่าง ๆ ได้ง่าย

คำถามวัดด้านความเข้าใจแบ่งได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

- ก. การแปลความ (Translation)
- ข. การตีความ (Interpretation)
- ค. การขยายความ (Extrapolation)

ข้อสอบของผู้วิจัยมีลักษณะส่วนใหญ่เป็นแบบแปลความ ชนิดที่ตั้งคำถามให้นักเรียน แปลงเรื่องราวเดิมให้ออกมาเป็นคำใหม่ ภาษาใหม่ หรือแบบฟอร์มใหม่ มีทั้งชนิดที่ยกเอาคำเดียวในข้อความในประโยค หรือสำนวนของข้อความนั้น ๆ มาให้นักเรียนแปลความตามนัยของเนื้อเรื่องนั้น อาจแปลไทยให้เป็นไทย และแปลจากเหตุการณ์ เรื่องราว หรือการกระทำออกมาเป็นสำนวนใหม่อีกด้วย

(ดูตัวอย่างข้อสอบในภาคผนวกประกอบ)

2.2 ศึกษาวิธีการออกข้อสอบแบบปรนัยและลักษณะข้อสอบที่ดี เพื่อให้ข้อสอบมีคุณภาพที่มีมาตรฐานในการวัดผล โดยศึกษาจากหนังสือเทคนิคการวัดผล ของ ชวาล แพทย์กุล เช่นกัน

⁴ชวาล แพทย์กุล, เทคนิคการวัดผล (พระนคร : วิทยานาพานิช, 2516), หน้า

2.3 ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำที่เป็นแบบทดสอบ จากพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ค้นคว้าหาประวัติ แหล่งที่มาของความหมายของคำจากหนังสือต่าง ๆ ตลอดจนได้รับคำแนะนำปรึกษาในการให้นิยามความหมายของคำที่ถูกต้องจากอาจารย์ผู้ควบคุมการวิจัย เพื่อให้การสร้างแบบทดสอบมีความแจ่มชัด ไม่คลุมเครือ อ่านเข้าใจง่าย วัตถุประสงค์เข้าใจได้ถูกต้องยิ่งขึ้น

3. การทดลองใช้แบบทดสอบ ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความเข้าใจความหมายของคำ ทั้ง 2 แบบ ๆ ละ 75 คำ รวม 150 คำ ใช้เวลาทดสอบ 1 ชั่วโมง ไปทดสอบครั้งที่ 1 ที่วิทยาลัยครูลำปาง ทดสอบกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 100 คน ทดสอบครั้งที่ 2 ใช้นักศึกษาจำนวน 126 คน โดยไม่ซ้ำกับกลุ่มแรกในวิทยาลัยครูลำปาง เช่นเดียวกัน การทดสอบทั้ง 2 ครั้งนี้ มีจุดประสงค์คือ

3.1 เพื่อพิจารณาความไม่สมบูรณ์ของตัวเลือก และข้อบกพร่องอื่น ๆ เพื่อแก้ไข

3.2 เพื่อนำมาพิจารณาภาวะกับความยาก (Level of Difficulty)

ของแบบทดสอบ

3.3 เพื่อนำมาวิเคราะห์อำนาจจำแนกความสามารถของเด็กเก่งและเด็กอ่อน

((discrimination))

3.4 เพื่อพิจารณาว่าข้อสอบมีคุณสมบัติดีหรือไม่ จะเป็นแบบทดสอบจริงได้กี่ข้อ

3.5 เพื่อคำนวณเวลาในการทดสอบให้เหมาะสมในการทดสอบจริงต่อไป

4. การวิเคราะห์แบบทดสอบ ผู้วิจัยวิเคราะห์แบบทดสอบทั้ง 2 ครั้งด้วยวิธีการ ดังนี้คือ

4.1 นำคะแนนจากคำตอบมาตรวจให้คะแนน ตอบถูกให้ข้อละ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบ หรือตอบมากกว่า 1 คำตอบ ให้ 0 คะแนน แบบทดสอบมีคะแนนเต็มชุดละ 75 คะแนน รวมทั้งหมด 2 ชุด คะแนนเต็ม 150 คะแนน

4.2 นำคะแนนจากคำตอบที่ตรวจให้คะแนนแล้วมาวิเคราะห์เพื่อพิจารณาระดับความยาก (P) และอำนาจในการจำแนกเด็กเก่งและเด็กอ่อน (r'') ของคำถามแต่ละ

ละเอียดเพื่อตรวจคุณภาพของข้อสอบก่อนที่จะนำไปทดสอบกับประชากรจริง โดยใช้วิธีการวิเคราะห์แบบทดสอบด้วยเทคนิค 27% แล้วเปิดตารางวิเคราะห์ข้อสอบของ จุง เต ฟาน⁵ ด้วยการนำกระดาษคำตอบของนักศึกษาทั้งหมดมาเรียงลำดับคะแนนจากคนที่ได้คะแนนสูงสุดไปหาคนที่ได้คะแนนน้อยที่สุด แล้วแยกกลุ่มผู้ได้คะแนนสูง 27% และกลุ่มผู้ได้คะแนนต่ำ 27% จากนั้นก็หาค่าเฉลี่ยของค่าแต่ละข้อที่นักศึกษาทั้งสองกลุ่มตอบถูก เมื่อได้ค่าทั้ง 2 กลุ่มนี้แล้ว ก็ไปเปิดตารางของ จุง เต ฟาน เพื่อหาระดับความยาก (P) และอำนาจจำแนก (r) ของข้อสอบแต่ละข้อ

4.3 เพื่อให้เห็นภาพของระดับความยากและอำนาจจำแนกของข้อสอบอย่างชัดเจน เข้าใจง่าย จึงนำค่า p และ r ไปจุดลงบนกระดาษกราฟเพื่อแสดงคุณภาพของข้อสอบด้วยภาพ

การวิเคราะห์ข้อสอบครั้งที่ 1 ปรากฏผลดังนี้
 แบบทดสอบชุดที่ 1 ค่าที่มีความหมายโดยตรง

1. อำนาจจำแนก

อำนาจจำแนกดีดล		13	ข้อ
มีอำนาจจำแนกต่ำ (.00 - .20)		21	ข้อ
มีอำนาจจำแนกปานกลาง (.20 - .40)		25	ข้อ
มีอำนาจจำแนกสูง (.40 - .80)		16	ข้อ

2. ระดับความยากง่าย

ง่าย (ตั้งแต่ .80 ขึ้นไป)		2	ข้อ
อยู่ในเกณฑ์กำหนด (.20 - .80)		65	ข้อ
ยาก (ต่ำกว่า .20)		8	ข้อ

⁵ จุง เต ฟาน, ตารางวิเคราะห์ข้อสอบ พิมพ์ในประเทศไทยโดยได้อนุญาตจาก E.T.S. แห่งสหรัฐอเมริกา (พระนคร : วัฒนาพานิช, 2514.)

แบบทดสอบชุดที่ 2 คำที่มีความหมายโดยนัย

1. อ่านาจจำแนก

อ่านาจจำแนกทีคลุม		4	✓
มีอ่านาจจำแนกต่ำ (.00 - .20)		15	✓
มีอ่านาจจำแนกปานกลาง (.20 - .40)		20	✓
มีอ่านาจจำแนกสูง (.40 - .80)		36	✓

2. ระบุความยากง่าย

ง่าย (ตั้งแต่ .80 ขึ้นไป)		2	✓
อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด (.20 - .80)		65	✓
ยาก (ต่ำกว่า .20)		8	✓

(ดูแผนภาพในภาคผนวกประกอบ)

นำแบบทดสอบที่ได้จากการทดสอบครั้งที่ 1 มาปรับปรุงแก้ไข พิจารณาเรียงข้อตามลำดับความยากง่าย จากง่ายไปหายาก และปรับปรุงข้อสอบบางข้อที่มีคำถามกำกวม ไม่แจ่มชัด ทำให้ผู้สอบเข้าใจไขว้เขว ตอบไม่ตรงจุดประสงค์ของผู้วิจัยที่ต้องการวัด ตลอดจนปรับปรุงข้อที่ยาก หรือยากจนเกินไปให้มีคุณภาพที่เหมาะสมที่จะใช้ทดสอบจริงต่อไป จากนั้นก็นำมาวิเคราะห์ครั้งที่ 2 ได้ผลดังต่อไปนี้

แบบทดสอบชุดที่ 1 คำที่มีความหมายโดยตรง

1. อ่านาจจำแนก

อ่านาจจำแนกทีคลุม		4	✓
มีอ่านาจจำแนกต่ำ (.00 - .20)		20	✓
มีอ่านาจจำแนกปานกลาง (.20 - .40)		39	✓
มีอ่านาจจำแนกสูง (.40 - .80)		12	✓

2. ระบุความยากง่าย

ง่าย (ตั้งแต่ .80 ขึ้นไป)		10	✓
อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด (.20 - .80)		54	✓
ยาก (ต่ำกว่า .20)		11	✓

แบบทดสอบชุดที่ 2 คำที่มีความหมายโดยนัย

1. อ่านาจำแนก

อ่านาจำแนกตีคลบ		4	ข้อ
มีอ่านาจำแนกต่ำ (.00 - .20)		15	ข้อ
มีอ่านาจำแนกปานกลาง (.20 - .40)		20	ข้อ
มีอ่านาจำแนกสูง (.40 - .80)		36	ข้อ

2. ระดับความยากง่าย

ง่าย (ตั้งแต่ .80 ขึ้นไป)		5	ข้อ
อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด (.20 - .80)		64	ข้อ
ยาก (ต่ำกว่า .20)		6	ข้อ

หลังจากได้ทดลองข้อสอบครั้งที่ 2 แล้ว ได้นำข้อสอบมาแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในทำนองเดียวกัน เพื่อให้ข้อสอบมีคุณภาพดียิ่งขึ้นและเหมาะสมกับเวลาที่ใช้ในการสอบ รวมทั้งพิจารณาตัดข้อสอบที่มีคุณสมบัติไม่เหมาะสมออกไปด้วย จากการแก้ไขแล้วเหลือข้อสอบสำหรับทดสอบกับประชากรจริง เป็นดังนี้

ชุดที่ 1	คำที่มีความหมายโดยตรง	จำนวน	60 ข้อ	คะแนนเต็ม	60 คะแนน
ชุดที่ 2	คำที่มีความหมายโดยนัย	จำนวน	60 ข้อ	คะแนนเต็ม	60 คะแนน

การรวบรวมและวิเคราะห์ข้อสอบ

*1. การเตรียมตัวก่อนไปทดสอบ

- 1.1 ตรวจดูความพร้อมเรียบร้อยของแบบทดสอบและกระดาษคำตอบทั้ง 2 ชุด
- 1.2 ตรวจดูจำนวนของแบบทดสอบให้พอกับนักศึกษา
- 1.3 ผู้วิจัยนำหนังสือขอความร่วมมือจากบัณฑิตวิทยาลัยไปยังวิทยาลัยครูต่าง ๆ
- 1.4 ผู้วิจัยไปทดสอบนักศึกษาวิทยาลัยครูต่าง ๆ ด้วยตนเองเพื่อให้ได้ผลการ

สอบที่สมบูรณ์มากขึ้น

2. การดำเนินการสอบ

2.1 ผู้วิจัยชี้แจงให้นักศึกษาเข้าใจจุดประสงค์ในการทดสอบ ประโยชน์ของการวิจัยต่อการเรียนการสอนภาษาไทย และประโยชน์ที่นักศึกษาจะได้รับ ทั้งนี้เพื่อขอความร่วมมือในการวิจัย

2.2 แจกกระดาษคำตอบให้นักศึกษารอกรายละเอียดเกี่ยวกับตนเองให้เรียบร้อย

2.3 แจกแบบทดสอบให้นักศึกษาคนละชุด ให้นักศึกษาเข้าใจวิธีการทำข้อสอบก่อนทดสอบ

2.4 เมื่อนักศึกษาทำข้อสอบเสร็จในเวลาที่กำหนดแล้ว ก็เก็บกระดาษคำตอบแยกจากข้อสอบ ตรวจสอบความเรียบร้อยอีกครั้งหนึ่ง และแยกเป็นนักศึกษาชายและหญิงตามวิทยาลัยครูแต่ละแห่ง

3. การวิเคราะห์แบบทดสอบ

3.1 นำกระดาษคำตอบของตัวอย่างประชากรมาตรวจให้คะแนน เช่นเดียวกับการวิเคราะห์ทั้ง 2 ครั้งที่ผ่านมา แบบทดสอบมี 2 ชุด ๆ ละ 60 ข้อ รวมคะแนนเต็ม 120 คะแนน

3.2 นำกระดาษคำตอบที่ให้คะแนนแล้วมาวิเคราะห์เพื่อหาระดับความยากและอำนาจจำแนกของคำถามแต่ละข้อ ด้วยการใช้เทคนิค 27% เพื่อแบ่งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แล้วใช้ตารางของ จุง เต พาน เพื่อหาระดับความยากและอำนาจจำแนก

(ดูแผนภาพการวิเคราะห์ข้อสอบในภาคผนวกประกอบ)

4. การหาสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ของข้อสอบ (Reliability Coefficiency) นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบทั้ง 2 ชุด มาหาค่าความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบรวมทั้งฉบับ โดยใช้สูตร คูเคอร์ ริชาร์ดสัน 21⁶ (Kuder Richardson 2I)

6

J.P. Guilford; Fundamental Statistics in Psychology and Education (4 th ed.; New York: McGraw-Hill, 1965), p. 455.

สูตรในการคำนวณ ดังนี้

$$r_{tt} = \frac{n \sigma_t^2 - M_t(n - M_t)}{(n - 1) \sigma_t^2}$$

$$r_{tt} = \text{สัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้}$$

$$\sigma_t^2 = \text{ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด (Total Variance)}$$

$$M_t = \text{ค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมด}$$

$$n = \text{จำนวนข้อสอบ (Item)}$$

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ความถี่เฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic mean) คือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการทดสอบซึ่งสามารถบอกความเข้าใจความหมายของค่าไทยของตัวอย่างประชากร การหาความถี่เฉลี่ยเลขคณิตของคะแนนต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ความถี่เฉลี่ยเลขคณิตของแบบทดสอบทั้ง 2 ชุด คือ ค่าที่มีความหมายโดยตรงและค่าที่มีความหมายโดยนัย

1.2 ความถี่เฉลี่ยเลขคณิตแยกเป็นนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง

1.3 ความถี่เฉลี่ยเลขคณิตแยกเป็นวิทยาลัยครูส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

1.4 ความถี่เฉลี่ยเลขคณิตรวม ซึ่งสามารถบอกความเข้าใจของนักศึกษาทั้งหมดได้

การคำนวณความถี่เฉลี่ยเลขคณิตต่าง ๆ ใช้สูตร?

⁷ ประคอง วรรณสุต, สถิติประยุกต์สำหรับครู (พิมพ์ครั้งที่ 1; พระนคร : ไทย-วัฒนาพานิช, 2508), หน้า 40.

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ \bar{X} = มัชฌิมเลขคณิต

$\sum x$ = ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N = จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร

2. ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Diviation) จะทำให้เห็นถึงการกระจ

กระจายจากมัชฌิมเลขคณิต การคำนวณค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานคำนวณเกี่ยวกับ

2.1 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบทดสอบแต่ละชุด

2.2 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานแยกเป็นนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงของแบบ-
ทดสอบทั้ง 2 ชุด

2.3 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นนักศึกษาวิทยาลัยครูส่วนกลางและภูมิภาค

2.4 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมซึ่งแสดงถึงการกระจกกระจายของคะแนน
จากมัชฌิมเลขคณิต

การคำนวณค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตร⁸

$$S.D = \sqrt{\frac{\sum x^2}{N} - \left(\frac{\sum x}{N}\right)^2}$$

เมื่อ S.D. = ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum x$ = ผลรวมของคะแนน

$\sum x^2$ = ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N = จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร

⁸เรื่องเดียวกัน, หน้า 51.

3. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r_{XY}) แบบ เพียร์สัน ระหว่าง

3.1 ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยทั้ง 2 แบบ คือ คำที่มีความหมายโดยตรง และคำที่มีความหมายโดยนัย

3.2 ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย

3.3 ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยคิดจากคะแนนเฉลี่ยสะสมทั้งหมดในปีการศึกษา 2517 ที่ผ่านมา

การคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r_{XY}) อาศัยสูตรการคำนวณจากคะแนนดิบที่คะแนนไม่เป็นหมวดหมู่ โดยใช้สูตร⁹

$$r_{XY} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{XY} = ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

X = คะแนนแบบที่ 1

Y = คะแนนแบบที่ 2

4. ทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างของมัธยฐานเลขคณิตระหว่างประชากร 2 หมู่ คือ

4.1 นักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิง

4.2 นักศึกษาวิทยาลัยครูส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

โดยการทดสอบค่า z จำนวนโดยใช้สูตรดังนี้¹⁰

⁹เรื่องเดียวกัน, หน้า 106.

¹⁰เรื่องเดียวกัน, หน้า 88.

$$C.R. = Z = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{\sigma_1^2}{N_1} + \frac{\sigma_2^2}{N_2}}}$$

เมื่อ Z = ค่าความแตกต่าง

\bar{x}_1 = ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนชุดที่ 1

\bar{x}_2 = ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนชุดที่ 2

σ_1^2 = ความแปรปรวนของคะแนนชุดที่ 1

σ_2^2 = ความแปรปรวนของคะแนนชุดที่ 2

N_1 = จำนวนประชากร กลุ่มที่ 1

N_2 = จำนวนประชากร กลุ่มที่ 2

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย